

บันทึกพิเศษ
 นิमितเรื่องหลวงปู่ทวด (สมเด็จพระโคง)

โดย

ไพศาล แสนไชย ผู้นิमित
 วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ เรียบเรียง

วิจิตร สมบัติบริบูรณ์ ตรวจสอบแก้ไขเพิ่มเติม

นิमितนี้เกิดขึ้นเมื่อ 3 ปีที่แล้วผมจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ 5 ธันวาคม 2529 วันนี้ ตามปกติเป็นวันหยุดราชการ ส่วนชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างด้าว ที่มาทำมาหากินในประเทศไทย และคนที่มีเชื้อชาติไทย โดยเฉพาะ ได้มีการแสดงออกซึ่งความจงรักภักดี ต่อดองค์ประมุขของประเทศ คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว การแสดงออกนั้นคือ การเอาธงไตรรงค์ประดับไว้ที่บ้าน ทั้งนี้เพราะวันที่ 5 ธันวาคมของทุกปี ถือว่าเป็นวันคล้ายวันประสูติของพระองค์ ยิ่งตามร้านค้าในเมืองใหญ่ๆ เช่นที่เชียงใหม่ยิ่งประดับประดาบ้านเมืองให้มีความ สวยงามมากยิ่งขึ้นไปอีก

สำหรับในหมู่บ้านผมก็เหมือนกัน ได้ประดับประดาธงไตรรงค์กันเป็นแถว วันนี้ผมมีความอึดอัดใจเป็นพิเศษที่เห็นบ้านเมืองตกแต่งประดับธงชาติกันเป็นแถว และในวันนี้หลังจากที่ผมได้ทำภารกิจประจำวันเสร็จแล้ว เช่น ได้ตักน้ำใส่โอ่ง ล้างถ้วย ล้างชามให้พ่อแม่ มาถึงตอนเย็นผมได้ทานข้าวพร้อมกับพ่อแม่และพี่ ๆ ภายในครอบครัวเดียวกัน เมื่อทานข้าวเสร็จแล้ว ผมก็ได้นั่งดูโทรทัศน์พร้อมกับญาติพี่น้อง ทั้งหลายที่มาดูด้วยกัน พอนั่งดูไปได้สักครู่ คือประมาณสัก 2 ทุ่มครึ่ง ผมก็ง่วงนอน จึงได้ขอตัวเข้านอน พอนอนไปได้ไม่นานก็ได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่รู้ นิमितมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น

ในนิमितนั้นก็เหมือนกันทุกคืนคือ ได้มีท่านครูบาคุณธำและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไป(ท่านทั้งสองนี้ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วนับพันๆปี โดยในสมัยที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ครูบาคุณธำอยู่ที่วัดเมืองสร้อย อ.เมือง จ.ตาก ท่านพญาพิงคราช อยู่ที่ดอยตุง อ.แม่สาย จ.เชียงราย)

ในคืนนี้แปลกกว่าทุกครั้ง เพราะว่าในตอนที่ผมไปกับท่านครูบาคุณธำและ ท่านพญาพิงคราช นอกจากผมจะเห็นตัวเองนอนตะแคงขวาอยู่แล้ว ผมยังได้ ยืนเสียงแห่มาแต่ไกล เสียงแห่งนั้นเป็นเสียงปีพิณพาทย์ฟังแล้วรู้สึกเย็นอกเย็นใจ

การไปครั้งนี้ก็ไปเหมือนทุก ๆ ครั้ง มีความรู้สึกว่าตัวผมนี้เบาและได้ลอย ขึ้นไปอย่างไร้น้ำหนัก และปลิวขึ้นไปอย่างรวดเร็วมาก โดยผมก็ไม่รู้ว่าไปโดย ทิศทางใดและไปไกลมาก

จนกระทั่ง... ท่านทั้งสองได้พาผมลงอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้น เป็นหัวถนนและที่หัวถนนนั้นมีต้นไม้อยู่ 2 ต้น ต้นไม้นั้นมีกิ่งก้านสาขาใหญ่โต มีดอกเหมือนดอกมณฑา ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปหมดเมื่อลงเดินแล้ว ท่านทั้งสอง ได้พาผมเดินไปตามถนนนั้น ถนนสายนี้มีความกว้างประมาณ 20 วา มีความยาวสุดลูกหูลูกตาและเมื่อเดินไปประมาณ 1 กิโลเมตร ผมก็ได้พบศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่ ซึ่งมีอยู่ณ ที่นั้นประมาณ 50 หลัง

ครูบาคุณธำ ได้เอ่ยปากพูดกับผมในขณะที่เดินไปด้วยกันว่า

วันนี้ คีนี่ เป็นวันคืนที่ตีครุบาจะพาไพศาลไปพบกับพระภิกษุผู้เฒ่าองค์หนึ่ง ในสมัยอยุธยาซึ่งชาวบ้านชาวเมืองเขารู้จักกันเป็นอย่างดีและได้เล่าสืบขานกันมา จนทุกวันนี้

ผมได้ถามครุบาว่า พระภิกษุครุบาเฒ่าองค์นั้นเป็นใคร?

“เป็นใครเดียวรู้อเอง” ครุบาค้นธาตอบ พุดแล้วยิ้มที่ริมฝีปากเล็กน้อย

จากนั้น ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่านบ้านเมืองนั้นมาอีกประมาณ 10 หลัง จึงได้หยุดแล้วหันหน้าไปยังบ้านหรือศาลาจัตุรมุขขนาดใหญ่หลังหนึ่ง

“เอาละนะ ถึงแล้ว” ท่านพญาพิงคราชพูดขึ้น

แล้วเราทั้งสามก็ได้พากันเดินขึ้นไปบนศาลาจัตุรมุขหลังนั้นเมื่อเดินขึ้นไป ก็ได้พบกับพระภิกษุชรารูปหนึ่งนั่งอยู่บนธรรมาสน์ อยู่ในลักษณะ รอคอยคณะของ พวกเราอยู่

เมื่อถึงแล้ว พระภิกษุรูปนั้นได้กล่าวนิมนต์ครุบาค้นธา กล่าวเชิญ พญาพิงคราช พร้อมทั้งผมให้นั่งตามอาสนะหรือที่นั่งที่ท่านจัดไว้

พระภิกษุผู้เฒ่ารูปนั้นได้หันมาพูดกับครุบาค้นธาและพญาพิงคราชในเชิง สนทนาปราศรัยกัน ซึ่งท่านทั้ง 3 ได้หัวเราะกันเป็นที่ชื่นชอบเป็นอันมาก ซึ่งในการ สนทนากันนั้น ผมฟังไม่รู้เรื่อง ผมฟังดูแล้วคล้ายกับภาษาบาลี หรืออาจจะเป็นภาษา ของเทพที่พูดกันในเทวโลก

ท่านทั้ง 3 คือ ครุบาค้นธา พระภิกษุชราและพญาพิงคราชได้พูดกัน นานพอ สมควร พระภิกษุชรารูปนั้นจึงได้หันมาพูดกับผมว่า

“เออ...นี่นะหนูมานี่เหนื่อยไหม...ไกลไหม?”

“ไกลมากและเหนื่อยมากครับ” ผมตอบและพูดต่อไปว่า

“ไกลมากกว่า ทุกครั้งที่เคยไป”

พระภิกษุชราพูดกับผมว่า “เคยเห็นอาตมาไหม?”

“ไม่เคยเห็นครับ” ผมตอบ

พระภิกษุชราได้พูดต่อไปว่า “อาตมานี้เนะตัวเตี้ย ดำมีความสูงเพียง 1.50 ม. ใครๆ ทั้งอดีตและปัจจุบันอยากเห็นอาตมาด้วยกันทั้งนั้น”

ผมจึงพูดขึ้นว่า “ผมอยากรู้จักชื่อท่านครับ”

เมื่อผมพูดดังนั้น ท่านก็หัวเราะและยิ้มออกมา และพูดต่อไปว่า “อาตมามีชื่อว่าหลวงพ่อบุ” อยู่ในโลกมนุษย์เคยได้ยินหรือรู้จักชื่อหลวงพ่อบุนี้ไหม?

“ไม่เคยได้ยินหรือรู้จัก” ผมตอบ พระภิกษุชรารูปนั้นก็หัวเราะอีกและพูดขึ้นว่า

“หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดเคยได้ยินไหม?”

ผมได้ยินดังนั้นก็ตกใจและกลัวแต่ก็แข็งใจพูดตอบไปว่า “ชื่อนี้ผมเคยได้ยิน และรู้จัก ท่านเป็นพระทางภาคใต้ของประเทศไทย”

“ถ้าหากอาตมาจะบอกว่า อาตมานี้แหละคือหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด หลานจะเชื่อตามที่อาตมาพูดไหม?”

ผมจึงตอบไปว่า “เชื่อครับ”

“เชื่อว่ายัง หลวงปู่พูดอย่างพอกพอใจ และพูดต่อไปว่า

“เออ... เมื่อท่านครูบาคุณธำและท่านพญาพิงคราช พาหลานไพศาลคนนี้ มาหาตัวข้าตัวข้าก็มีความยินดีเป็นอย่างมาก เพราะตัวข้ากำลังต้องการที่จะพบอยู่พอดี”

“ไม่เป็นไร” ครูบาคุณธำพูดขึ้น “เมื่อท่านทวดต้องการจะพบคนของข้า ข้าก็จะพาคนของข้ามาพบเพื่อจะได้พูดสิ่งอะไรก็ได้”

“เออ.... นั่นแหละ” หลวงปู่ทวดพูดขึ้นแล้วหันหน้ามาทางผม แล้วพูดว่า “ เรื่องที่หลวงปู่จะพูดไปนี้เป็นเรื่องที่เมืองมนุษย์ได้รู้กันดีแล้วเพราะได้เล่าสืบต่อกัน มานาน แต่หลวงปู่จะพูดไปอีกสักหน่อย เพื่อให้คนในเมืองมนุษย์ได้รู้กระจ่างแจ้ง ขึ้นไปอีก บางอย่างบางเรื่องคนเมืองมนุษย์ก็ไม่รู้เรื่องอาตมาก็พากันพูดให้ไขว้เขว มาวันนี้ คินนี้ เรื่องที่ชาวโลกมนุษย์ไม่รู้ก็จะบอกให้รู้สิ่งใดที่คนในโลกมนุษย์รู้แล้ว อาตมาจะบอกให้รู้มากยิ่งขึ้นไปอีกเข้าใจไหม?” ท่านถามผม

“เข้าใจครับ” ผมตอบ

“เมื่อเข้าใจแล้ว ขอให้หลานไพศาลผู้เป็นหลานจากเมืองมนุษย์จงตั้งใจฟัง หลวงปู่ จะเล่าให้ฟัง หลวงปู่จะเล่าถึงเรื่องราวของหลวงปู่ สมัยยังมีชีวิต ความเป็นอยู่เป็นอย่างไร มีเหตุการณ์สำคัญๆ อะไรบ้างในสมัยของหลวงปู่”

จากนั้นหลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืดได้เล่าเรื่องราวของท่านให้ผม (ไพศาล แสนไชย) ฟังดังต่อไปนี้

“หลวงปู่เป็นบุตรของนายหนูขาว มารดาชื่อ นางจันทร์ หลวงปู่เกิดมา ในโลกมนุษย์เมื่อปีมะโรง (งใหญ่) เดือน 4 วันศุกร์ พ.ศ.2125 ที่บ้านสวนจันทร์ เดียวนี้สวนที่หลวงปู่เกิดอยู่ที่ ต.ชุมพล อ.สะทิงพระ จ.สงขลา เวลาเกิด ตอนเช้า เวลาตี 5.35 น.”

“พ่อแม่ของอาตมาเป็นคนรับจ้างทำไร่ ทำนา มีฐานะค่อนข้างยากจน บ้านที่เกิดของหลวงปู่เป็นสวนของเศรษฐีปาน ซึ่งเป็นเศรษฐีมีจิตใจเมตตา พอสมควรแต่ก็มีกิเลสคือความโลภ ติดตัวอยู่บ้างความโลภของเศรษฐีนี้มีอย่างไร คนในโลกมนุษย์เขารู้กัน”

“โดยเหตุที่ พ่อแม่ของหลวงปู่เป็นคนทำอะไรทำนาจึงออกไปทำอะไร ทำนาในฤดูทำนาวันหนึ่งพ่อแม่ได้เอาหลวงปู่ (ตอนเป็นเด็กเล็ก) ไปทำไร่ทำนาด้วยขณะนั้นหลวงปู่อายุได้ประมาณ 1 ปี 6 เดือน พ่อแม่ของหลวงปู่ได้เอาหลวงปู่ ผูกเปล ไว้ที่ปลายนาซึ่งที่ปลายนานั้นมีต้นไม้ที่มีกิ่งร่มใบหนาพอที่จะเป็นที่กำบังเงาแดด และฝนได้ต้นไม้ต้นนั้นคือต้นหม่าตันและต้นหว่าน ต้น” เมื่อหลวงปู่นอนอยู่ในเปล แล้วก็ไปปลุกข้าวในนา เมื่อถึงเวลากลางวัน ซึ่งเป็นเวลากินข้าวกลางวัน พ่อแม่ของ หลวงปู่ได้ออกจากนาเพื่อมาดูแลหลวงปู่ ซึ่งขณะนั้นหลวงปู่หลับสนิทอยู่ เมื่อเข้ามา ใกล้เปลที่หลวงปู่นอนอยู่พ่อแม่ก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเห็นงูตัวใหญ่ ตัวเชื่องนอนขนาบข้างเด็กน้อยถ้าจะว่าไปก็คือ งูจงอางได้รัดเปลที่นอนอยู่งูจงอางมีไซ่งจริงหรือ หลวงปู่ทวดได้พูดย้ำกับผมเป็นงูเหวดจําแลงมา ในตอนที่หลวงปู่มีชีวิตอยู่หลวงปู่ ก็ไม่รู้จักชื่องูตัวนั้น เมื่อสิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วจึงได้รู้ว่าเป็นงูเหวดจําแลงมา งูจงอางนั้นมีชื่อว่า “ขันธศรี” มาจากแดนสังคังโลกังนั้นแหละ ที่เหวดจําแลงมาเป็นงูจงอางนั้นก็เพื่อเอาลูกแก้วคู่บุญมาให้ไว้เรื่องนี้ทางโลกมนุษย์เขารู้เรื่องกันดี หลวงปู่ไม่จำเป็นต้องพูดและเล่าให้ฟังอีกนะ (เวลานี้ลูกแก้วลูกนั้นยังอยู่ที่วัดพะโค๊ะ ต.ชุมพล อ.สะทิงพระ จ.สงขลา ผู้บันทึก)

“สุดแล้วแต่หลวงปู่จะเห็นสมควรเถิดครับ” ผมตอบ

“เมื่อพ่อแม่หายตกตะลึงแล้ว งูเหวดจ๋าแลงนั้นก็หายไป” หลวงปู่ พุดแล้วหัวเราะ

“เมื่อก่อนหายไปแล้ว ลูกแก้วคู่บุญบารมีของหลวงปู่จึงปรากฏแก่สายตา ของพ่อแม่และญาติพี่น้อง ลูกแก้วนั้นวางอยู่บนอกของหลวงปู่” หลวงปู่พุด

“ทุกๆ คนได้เห็นลูกแก้วพร้อมกันแล้วลูกแก้วนั้นก็ปรากฏรังสีออกเป็น 6 สี เป็นที่น่าอัศจรรย์แก่ผู้ที่ได้เห็นเป็นอย่างมาก”

รังสีหรือรัศมีที่แผ่ออกมาเป็น 6 สีนั้นคือ

1. สีนิลละ (เขียว)
2. สีโลหิตะ (แดง)
3. สีปีตะ (เหลือง)
4. สีโธทตะ (ขาว)
5. สีมัญเชฏฐะ (แดงเลือด)
6. สีประภัสสระ (เลือดประภัสสร)”

หลวงปู่สมัยเป็นเด็กที่เป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดมองเห็นภายในวิญญูสงสารมา ตั้งแต่อายุ 6-7 ขวบ ดังนั้นพ่อแม่จึงนำไปฝากไว้กับ ท่านพระอาจารย์จวง สุรินโท วัดติหลวงเพื่ออบรมศึกษาหาความรู้เอาวิชาใส่ตัวเพื่อจะได้เป็นที่พึ่งของตัวเองในภายหน้าวิชาที่เรียนส่วนมากจะเรียนหนักไปทางด้านคาถาอาคมต่างๆ เช่น อาบน้ำแร่ แปรธาตุ อาบน้ำว่าน แต่หลวงปู่คนเดียวเรียนหนักไปทางด้านวิปัสสนาภาวนา ทำจิตใจให้สงบ

“สมัยนั้น หลวงปู่มีเพื่อนที่เรียนอยู่ด้วยกัน 3 คน คือ 1.ด.ช.หมี 2.ด.ช.โห 3. ค.ช.หุ่มเด็กชายทั้ง 3 คนนี้ ได้ร่ำเรียนหนักไปทางด้านไสยเวทต่างๆ”

“หลวงปู่ได้ร่ำเรียนวิทยาการต่างๆ จนเป็นที่พอใจแล้วจึงได้เรียนมูลกัจจาย ท่องคำขานนาคและเมื่อท่องคำขานนาคได้จนชำซอแล้ว ก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ในพระบวรพุทธศาสนา ณ พัทธสีมาวัดเสมาเมือง จ.นครศรีธรรมราช โดยมี พระครูกาเดิม กาวิชโย เป็นพระอุปัชฌาย์ พระอาจารย์เขียว ญาณธโร และ พระอาจารย์ยัง ญาณวุฒิวัดเสมาเมืองเหมือนกันเป็นคู่พระกรรมวาจาจารย์”

“วันที่หลวงปู่ทวดอุปสมบทเป็นภิกษุในพระบวรพุทธศาสนานั้น เป็นวันเดือน 6 ขึ้น 12 ค่ำ ปี พ.ศ. 2145เวลาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ได้นามฉายาว่า สามิราโม ภิกษุเมื่อบวชอยู่ในพระบวรพุทธศาสนาแล้ว หลวงปู่ได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนที่ วัดเสมาเมือง 4 พรรษา จนเจนจบในพระธรรมบทต่างๆ แต่หลวงปู่เป็นผู้คงแก่เรียน การเรียนเพียงเท่านี้ยังไม่เพียงพอหลวงปู่จึงต้องค้นคว้าหาที่ศึกษาต่อไปอีกก็ได้สืบ ทราบว่าสถานที่ศึกษาที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับวิทยการต่างๆ นั้นอยู่ที่เมืองอโยธยา หรือพระนครศรีอยุธยาในปัจจุบันนี้”

“ ด้วยเหตุนี้ หลวงปู่ทวดจึงได้ตั้งใจที่จะไปศึกษาที่เมืองอโยธยา ในสมัยนั้นรถยนต์รถไฟ หรือเครื่องบินยังไม่มีเหมือนทุกวันนี้ บ้านเมืองแถวภาคใต้ มีแต่ป่าเขา การเดินทางสมัยนั้นหากไม่เดินด้วยเท้าเปล่า ก็ต้องไปทางน้ำ หลวงปู่คิดว่า การเดินทางโดยทางน้ำดีกว่าและไปเร็วกว่า หลวงปู่จึงได้อาศัยสำเภานาย

อินทร์ ซึ่งนายอินทร์เองก็จะนำสินค้าไปขายที่เมืองอโยธยาพอดีนายอินทร์ จึงไม่ขัดข้อง ที่จะให้หลวงปู่อาศัยเรือสำเภารือของตนไปด้วยวันที่ออกเดินทางตรงกับเดือน 5 ขึ้น 13 ค่ำปี พ.ศ. 2150 เรือสำเภานี้แล่นอยู่กลางทะเล 2-3 วัน เหตุการณ์ราบรื่นปกติทุกอย่าง”

“ ครั้นถึงวันที่ 4 เหตุการณ์ผิดปกติก็เกิดขึ้น กล่าวคือ บนท้องฟ้าที่เคยมี แสงอาทิตย์สดใสส่องอย่างแรงกล้า กลับมืดครึ้มลง ส่อเค้าว่าจะเกิดพายุฝนอย่างแน่นอน ต่อจากนั้นไม่นานคลื่นลมในทะเลก็เริ่มรุนแรงขึ้น โดยลำดับ จนเรือของ นายอินทร์แทบอัปปางลงหลายครั้ง

“ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือต่างอกสั่นขวัญหายไปตามๆ กัน ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้ ไม่เคยมีเกิดขึ้นมาก่อนเลย เพราะเคยเดินเรือมาหลายปีแล้ว ผู้คนที่อาศัยสำเภา **นายอินทร์** มาครั้งนี้มีทั้งหมด 7 คน ด้วยกัน คือ

1. นายอินทร์ (นายสำเภา หรือนายเรือ)
2. นายเครื่อง
3. นายมี
4. นายทอง
5. นายจอน
6. นายสิน
7. นายแสน และ
8. หลวงปู่ทวด”

ทุก ๆ คนได้ฟังเสียงมายังหลวงปู่ทวดว่า เป็นตัวการที่ทำให้เกิดอาเภทเป็น แน่แท้จึงได้ประชุมและลงความเห็นให้ขับไล่หลวงปู่ออกไปจากเรือสำเภาโดยเร็ว และด่าว่าหลวงปู่ต่างๆ นานา เช่นว่า **ไอ้หัวโล้นเดียรฉัตร** จึงผิดศีลหนักแล้วชินะ **ฟ้าดินจึงลงโทษถึงจึงต้องออกจากเรือนี้ไป**

ดังนั้น นายสำเภาอินทร์พร้อมลูกเรือ จึงได้ไล่หลวงปู่ลงเรือลำเล็ก เพื่อปล่อยให้หลวงปู่ลอยไปทะเลตามยถากรรม หลวงปู่คิดอยู่ในใจว่า **“ความคิดที่จะได้ไปศึกษาต่อ ณ อโยธยามีอันต้องชะงักลงคงจะตายลงกลาง ทะเลนี้แน่แท้”** แต่ก่อนจะลงเรือลำเล็กไปเราควรจะเสี่ยงบารมีอธิษฐานดูว่า ตัวเองจะมีบุญได้ไปเรียนต่อหรือไม่

หลวงปู่จึงได้เสี่ยงอธิษฐาน โดยรำลึกนึกถึงคุณของบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดถึงวิชาอาคมต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมาตั้งแต่เป็นสามเณรจนเป็นพระภิกษุ เมื่อ อธิษฐานแล้วก็ยื่นเท้าข้างขวาเหยียบลงไปในทะเลข้างเรือ นั้นแล้วบอกนายสำเภาอินทร์ และลูกเรือเหล่านั้นว่า **“น้ำทะเลบริเวณนี้จืดนะ”** ลูกเรือเหล่านั้น ได้ดื่มกินกัน และได้ ตักน้ำบริเวณนั้นตุน ใส่เรือไว้เพื่อดื่มกินเป็นจำนวนมากซึ่งเรื่องนี้ ชาวโลกมนุษย์ เขารู้เรื่องกันดีแล้ว หลวงปู่ไม่จำเป็นต้องเล่าให้ฟังนะ”

เป็นอันว่านายสำเภาอินทร์และลูกเรือทั้ง 7 คน ได้อนุญาตให้หลวงปู่ ร่วมเดินทางอีกครั้งหนึ่งและมีความเคารพเลื่อมใสหลวงปู่เป็นอย่างมากและได้ขอขมา ลาโทษหลวงปู่ในเวลานั้นเอง ซึ่งหลวงปู่ก็ได้โอหสิกรรมต่อนายสำเภาอินทร์ และ ลูกเรือเหล่านั้นด้วย

หลวงปู่ยมพรายแล้วพูดต่อไปอีกว่า **“หลวงปู่ได้เดินทางไปถึงอโยธยาโดย สวัสดิภาพ** ทุกอย่าง เมื่อไปถึงแล้วหลวงปู่ได้ไปศึกษาเล่าเรียนที่วัด **“ราชานุวาส”** ในเมืองนั้น

หลวงปู่ได้อยู่ศึกษาเล่าเรียนที่วัดนี้เป็นระยะเวลา 5 ปี นับได้ว่ามีความรู้ แดกฉาน ในพระธรรมวินัย ตลอดถึงคาถาอาคมต่างๆ อยู่ต่อมาอีกไม่นานได้มี เหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่หลวงปู่ได้แก้ไขจนสำเร็จ คือ หลวงปู่ได้กู้ สถานะของบ้านเมืองไม่ให้ตกเป็นเมืองขึ้นของชาติอื่น

เหตุการณ์ครั้งนั้นคือกษัตริย์เมืองลังกา ได้แผ่พระบรมเดชานุภาพ อยากรู้ เมืองอโยธยาเป็นเมืองขึ้น จึงได้แต่งตั้งพราหมณ์เป็นทูตผู้เฒ่า 7 คน นำอักษรทองคำ เท้าเมลิ็ดมะขามจำนวน 84,000 เม็ดเท่ากับจำนวนพระธรรมชั้นตรีให้พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 คนลงเรือเดินทางมายังอโยธยาเพื่อให้กษัตริย์เมืองอโยธยาแปลและเรียบเรียงให้ได้ ความถูกต้อง หากแปลได้ถูกต้องก็จะไม่ตกเป็นเมืองขึ้น เมื่อพราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 เดินทางมาถึงอโยธยาแล้ว ก็ได้ถวายพระราชสาส์นต่อกษัตริย์เมืองอโยธยา ซึ่งเรื่องนี้ ในโลกมนุษย์เขารู้เรื่องดีหลวงปู่จะไม่เล่าให้ฟังนะ

หลวงปู่พูดต่อไปว่า ส่วนพราหมณ์ผู้เฒ่า 7 คนนั้น มีชื่อดังนี้

1. นายทะราชาสิงเห
2. นายจัดตะคามสิงห์
3. นายศุสสานะปะมาทะกะ
4. นายอภิโศกัญญะ
5. นายเอกะปรัมมะสิงห์
6. นายปรักษะรัตติยา
7. นายสัทระอะจินตยง

ครั้งนั้นในอโยธยาไม่มีใครสามารถเรียบเรียงและแปลอักษรเหล่านั้นได้ ในที่สุด กษัตริย์เมืองอโยธยาได้นิมนต์ให้หลวงปู่ไปเรียบเรียงและแปลปรากฏว่า หลวงปู่ได้ เรียบเรียงและแปลได้สำเร็จ ซึ่งหากไม่มีสมาธิจริงๆแล้วจะเรียบเรียงและแปล ไม่ได้เลย

“ตอนจะเข้าเรียบเรียงและแปลพระธรรมชั้น 84,000 พระธรรมชั้นนั้น หลวงปู่ต้องเข้าสมาธิทำจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ แล้วเสียงสังข์จะอธิษฐานบารมี เหมือน กับตอน จะเหยียบน้ำทะเลเจ็ดชั้นแหละ ปรากฏว่าจิตสมาธิของหลวงปู่มีความ สว่างไสวไปหมดมีความอัมเอบเป็นอันมาก สามารถรู้แจ้งเห็นจริง ในการเรียบเรียง และแปลอักษรนั้น รู้แจ้งเห็นจริงแม้ในการที่พวกพราหมณ์ทั้ง 7 คนนั้นเอาของ ไปซ่อนไว้ใต้วางผมก็รู้”

“เขาเอาอะไรซ่อนไว้ครับ” ผมถาม

“ เอาอะไรซ่อนไว้ก็ให้ไปถามคนในโลกมนุษย์นั่นแหละ เขารู้ดี” หลวงปู่พูดแล้วหัวเราะ

“ การเรียบเรียงและแปลอักษร ซึ่งเป็นอักษรพระธรรมชั้นนั้น หลวงปู่ได้เรียบเรียงและแปลได้สำเร็จ ทำให้เมืองอโยธยารอดพ้นจากการ เป็นเมืองขึ้นของเมืองศรีลังกาสร้างความพอใจให้แก่กษัตริย์ และชาวบ้าน ชาวเมืองเป็นอันมากและได้สร้างความอภัยแก่พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง 7 คน เช่นเดียวกัน”

ด้วยเหตุนี้เองกษัตริย์เมืองอโยธยาจึงมอบราชสมบัติทั้งหลายให้ครอบครอง หลวงปู่ได้ปฏิเสธแต่ กษัตริย์ไม่ยอม หลวงปู่ขัดศรัทธาไม่ได้ จึงยอมรับครอบครอง ราชสมบัติให้ 7 วันแล้วก็คืน ราชสมบัตินั้นถวาย กษัตริย์ไปตามเดิม เมื่อหลวงปู่คืนสละ ราชสมบัติถวายกษัตริย์ไปแล้วกษัตริย์จึงแต่งตั้งสมณศักดิ์ให้หลวงปู่เป็น

การตอบแทน ความดีความชอบอีกครั้งหนึ่ง โดยได้มอบยศสมณศักดิ์ให้ไว้ว่า “พระราชมนีสามีราม คุญูปมาจารย์”

หลวงปู่ได้อยู่ที่เมืองอโยธยาหลายปี จนอายุย่างเข้าสู่วัยชราแก่เฒ่า หลวงปู่จึง ได้ลากษัตริย์และชาวเมืองอโยธยาเพื่อกลับถิ่นบ้านเกิดเมืองนอนกษัตริย์และชาวเมือง ไม่ค่อยจะอนุญาตให้ไปเท่าไรนัก แต่ก็ทนคำเรียกร้องของหลวงปู่ ไม่ได้

“ การเดินทางไปครั้งนี้ะหลานไพศาล ” หลวงปู่พูดต่อ “หลวงปู่ไม่ได้ เดินทางโดยทางเรือเหมือนขามาหอรกนะหลวงปู่เดินทางบก คือได้เดินธุดงค์จากเมืองอโยธยามาถึงที่ไหนเห็นเหมาะแก่การบำเพ็ญสมณธรรมหลวงปู่ก็ได้แวะพัก บำเพ็ญเพียรอยู่ที่นั่นวันหนึ่งคืนหนึ่งมากที่สุดไม่เกิน 7 วัน หลวงปู่ได้เดินธุดงค์มาจนถึงน้ำตกทรายขาว ก็ได้บำเพ็ญธรรมอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง น้ำตกที่นั่นะเย็นดีเหมือนอยู่บนสวรรค์”

“ผมยังยังไม่เคยไปน้ำตกทรายขาวเลยครับ” ผมพูด

“ไปเสียนะ” หลวงปู่บอก

“ครับถ้าผมว่างผมจะไป” ผมตอบ

หลวงปู่พูดต่อไปว่า “ เมื่อออกจากน้ำตกทรายขาวแล้ว หลวงปู่ก็ได้ธุดงค์ มาเรื่อยๆ จนถึงวัดพะโคะ หลวงปู่มามองเห็นวัดนี้ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่โบราณ และกำลัง ทรุดโทรม จึงได้ทำการบูรณะ ปฏิสังขรณ์ขึ้นใหม่ เช่น สร้างพระวิหาร อุโบสถ ธรรมศาลา และได้บูรณะพระศรีรัตนธาตุสูง 1 เส้น5วา (25วา)”

หลวงปู่บอกว่า “เมื่อได้บูรณะพระเจดีย์เสร็จแล้วหลวงปู่ได้เอาลูกแก้วซึ่งเป็น ของคู่บุญของท่านที่ พญางู(เวทดาจำแลง) นำมาให้ในสมัยที่ยังเป็นทารกมาบรรจุไว้ที่ ยอดพระเจดีย์โดยหลวงปู่ได้ตั้งชื่อพระเจดีย์นี้ใหม่ว่า “พระสุวรรณมาลิกะเจดีย์ ศรีรัตนมหาธาตุ” ซึ่งเรื่องนี้คนในเมืองมนุษย์รู้จักกันดีเช่นเดียวกัน

หลวงปู่ได้เดินทางธุดงค์จากเมืองอโยธยา (อยุธยา) จนมาถึงวัดพะโคะ ใช้เวลา เดินทางประมาณ 3 เดือนเศษ

หลวงปู่ทวดได้พำนักและปฏิสังขรณ์บูรณะวัดพะโคะจนสำเร็จเรียบร้อย อยู่มาวันหนึ่งสามเณรบุญรอด มาหาท่าน หลวงปู่ถามสามเณรบุญรอดว่า “มาธุระอะไร” ได้รู้จากสามเณรว่า “ ได้นำดอกมาดอกหนึ่ง ถามใครๆ ก็ไม่รู้จักดอกนี้เลย” หลวงปู่ถามว่า “ดอกอะไรที่ไหน ?” สามเณรจึงได้ดึงดอกนั้นออกจากผ้าจีวรที่ครองอยู่ หลวงปู่จึงได้รู้ว่า ดอกนี้คือดอกมณฑาสวรรค์ ซึ่งเป็นดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมมาก หอมกว่าดอกไม้ทั้งหลายที่มีอยู่ในมนุษย์โลก ดอกนี้เมื่อสมัยมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ หลวงปู่ ได้นั่งสมาธิเข้าฌานสมาบัติจนถึงที่สุดจึงได้ไปพบเห็นดอกมณฑาสวรรค์ ไพศาลเห็นต้นและดอกมันไหม ? หลวงปู่ถาม

“ไม่เคยเห็นครับ” ผมตอบ

“ไม่เห็นอย่างไร ก็ตอนก่อนที่จะมาถึงที่ต้นไม้ที่อยู่หัวถนน2ต้นนั้นน้ออย่างไร ?

ผมจึงตอบว่า “อ้อ ครับ ผมเห็นแล้ว แต่ก็ลืมไป” หลวงปู่หัวเราะและพูด ต่อไปว่า

ส่วนสามเณรบุญรอดเมื่อรู้ว่าหลวงปู่รู้จักดอกนี้จึงได้ก้มลงกราบหลวงปู่ด้วย ความเลื่อมใสศรัทธา เพราะสามเณรน้อยเข้าใจว่า ผู้ใดรู้จักดอกนี้ ผู้นั้นคือพระ... เออหลวงปู่ตอบไม่ได้รู้สึกไม่ดีต่อหลวงปู่เอง เพราะหลวงปู่อยู่ในเพศอย่างนี้ ให้ท่านพญาพิงคราชช่วยตอบให้ที่ให้หลานไพศาลรู้หน่อยเถอะ”

พญาพิงคราช จึงได้โต้ตอบแทนหลวงปู่ทวดขึ้นว่า “ ผู้ใคร่รู้จักดอกมณฑา สวรรค์นี้ ผู้นั้นคือ “พระศรีอาริยะเมตตรัย ผู้ที่จะมาโปรดโลกมนุษย์ในกายภาคหน้า ต่อจากศาสนาพระพุทธเจ้าโคตมะ ซึ่งความเข้าใจของสามเณรบุญรอดคงนี่ถูกต้อง”

ด้วยเหตุนี้เองหลวงปู่ทวดเรื่องดอกมณฑาสวรรค์จะแพร่ออกไป เพราะเมื่อ ชาวแพร่ออกไปแล้วชาวบ้านชาวเมืองรู้ซำก็จะต้องมารบกวนถามกับหลวงปู่และสามเณร บุญรอดนี้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงได้พาสามเณรบุญรอดเข้ากุฏิและได้เข้าฌานสมาบัติ ตอนเข้าฌานสมาบัตินั้น หลวงปู่เข้าได้คนเดียว สามเณรยังทำไม่ได้ หลวงปู่ต้อง บอกวิธีลัด จึงทำให้หายตัวออกไปจากกุฏินั้นได้แล้วไปปรากฏตัวใหม่ (กายใหม่) ที่มี คนเลื่อมใสในศาสนาพุทธ แล้วได้ทำการเผยแพร่ธรรมะคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ สถานที่นั้นๆ

หลวงปู่ได้เผยแพร่ธรรมะไปจนถึงเมืองไทรบุรี จึงได้สร้างและบูรณะวัด ขึ้นมาวัดหนึ่ง ชื่อว่า “วัดโกระโหน” เมื่อสร้างเสร็จ หลวงปู่ก็ได้อยู่บำเพ็ญสมณธรรม อยู่ที่วัดนี้จนสิ้นอายุขัย เมื่อเดือน 5 ขึ้น 15 ค่ำปี พ.ศ. 2515 อายุได้ 90 ปีเต็ม

ส่วนสามเณรบุญรอดนั้นก็ได้อยู่ในสมภารเจ้าวัด ณ วัดโกระโหนต่อไปจน สามเณรบุญรอดก็ได้สิ้นอายุอยู่ที่วัดนี้เช่นเดียวกัน เมื่อเขาอายุได้ 72 ปี

“ เมื่อหลวงปู่ได้มรณภาพแล้ว ศพของหลวงปู่ ถูกนำไปประชุมเพลิงที่ วัดข้างไห้(ปัจจุบันอยู่ในเขตอ.โคกโพธิ์ จ.ปัตตานี) ตามที่หลวงปู่ได้สั่งไว้ในครั้งนั้นนะ หลานไพศาล ประชาชนชาวบ้านทั่วไปเขาร่วมกันแบกหามศพของหลวงปู่อย่าง ล้นหลามเมื่อแบกหามเหนื่อยก็พากันหยุดพัก พักที่ไหนก็เอาศพหลวงปู่วางลงเมื่อเอาศพออกจากที่วางไว้แล้ว ศรีทธาทั่วไปก็เอาไม้ปักและพูนดินให้สูงขึ้น เพื่อเป็นอนุสรณ์ต่อหลวงปู่โดยตรง คณะศรีทธาได้นำศพหลวงปู่ไปไว้วัดข้างไห้เป็นเวลา 7 เดือน จึงได้ประชุมเพลิง”

เมื่อหลวงปู่ถึงมรณภาพแล้ว ด้วยบุญญาธิการของหลวงปู่ จึงได้มาอยู่ที่ แคนทิพย์แดนธรรมแห่งนี้เพื่อเตรียมตัวเป็น...?

“พระศรีอาริยะเมตตรัยในกายภาคหน้า” พญาพิงคราชได้ตอบแทนหลวงปู่

“แม้หลวงปู่ได้มาอยู่ ณ แคนทิพย์แดนธรรมแห่งนี้แล้ว หลวงปู่ก็ยังมี ความ เป็นห่วงคนในโลกมนุษย์เสมอ คนไหนมีความทุกข์ร้อน แล้วได้อิฐฐาน ขอให้หลวงปู่ช่วย หลวงปู่ก็ช่วยไปตามกำลังที่พอจะช่วยได้ การมาในโลกมนุษย์ของ หลวงปู่ หลวงปู่อิฐฐานมาช่วยได้นิดเดียว หลวงปู่ก็ต้องไป เพราะโลกมนุษย์นี้ เหม็นสาบด้วยกิเลสตัณหาของคน” หลวงปู่พูดแล้วก็หัวเราะอีก

“ เออ นี้นะ หลานไพศาล หลวงปู่พูดขึ้นมาอีก

“พ่อแม่ของหลวงปู่ เศรษฐีปาน อุปัชฌาย์ คู่สวดของหลวงปู่ นายสำเภาอินทร์ พร้อมทั้งลูกเรือตลอดถึงพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 คน ปัจจุบันนี้ก็ยังมีเวียนว่ายตายเกิด อยู่ในวัฏสงสาร คนมีบุญได้เกิดมาเป็นภิกษุแต่ได้มรณภาพไปก่อนที่หลวงปู่พูด คินนี้ ก็มีนะ ซึ่งเรื่องนี้หลวงปู่จะบอกไว้ขอให้หลานไพศาล ตั้งใจฟังให้ดีนะ”

“ครับ ผมจะตั้งใจฟัง” ผมตอบ

1. นายหนูขาว (ขาวเป็นชื่อสร้อย เพราะตัวนายหนูมีผิวขาว) เกิดมาชาตินี้ มีบุญได้เป็นภิกษุชื่อ ท่านอาจารย์คลั่ง จนทสิริ อยู่วัดถลุงทอง อ. ร่อนพิบูลย์ จ.นครศรีธรรมราช

2. นางจันทร์ (ผิวดำ) เกิดมาชาตินี้เป็นผู้ชาย ชื่อ นายสมศักดิ์ พุ่มคง อยู่บ้านควนมะพร้าว อ. เมือง จ.พัทลุง
3. เศรษฐีปาน เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า “ท่านฉลอง” อยู่วัดชนาธิการาม อ.เมือง จ.พังงา

พระอุปฌาย์และพระคู่สวด คือ

1. พระครูกาเดิม กาวิชโย เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์เรือง วุฑฒินญาโณ อยู่วัดเสาชงทอง อ. เมือง จ.นครศรีธรรมราช (ปัจจุบันคือ พระราชธรรมเวที อดีตเจ้าคณะจังหวัดนครศรีธรรมราช)
2. พระอาจารย์เขียว ญาณธโร เกิดมาในชาตินี้ชื่อว่า ท่านอาจารย์พร้อม โกวิท อยู่วัดแจ้ง อ.เมือง จ.นครศรีธรรมราช (ปัจจุบันคือ พระเทพปัญญาสุธี เจ้าคณะภาค 16)
3. พระอาจารย์ยังญาณวุฑฒิ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์มณฑล กิตติโสภโณ อยู่วัดคูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง (ปัจจุบันคือ พระศรีปริยัตติมุนี เจ้าคณะจังหวัดพัทลุง)

คณะเรือสำเภา คือ

1. นายสำเภาอินทร์ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์แดง อยู่วัดท่าชะชะ
 2. นายเครื่อง เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า ท่านอาจารย์หมუნ อยู่วัดเขาแดง ตะวันออก อ. เมือง จ.พัทลุง
 3. นายมี เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านอาจารย์เขียว วัดตรงบน อ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช
 4. นายทอง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านอาจารย์จันทร์ วัดฟังเพื่อ ต.สวนหลวง อ.เชียรใหญ่ จ.นครศรีธรรมราช
 5. นายจอน เกิดมาชาตินี้ชื่อว่า ท่านอาจารย์กล้า วัดศาลาบางปู จ.นครศรีธรรมราช
- (ทั้ง 5 ท่านนี้มีบุญนะเพราะได้อธิษฐานกับหลวงปู่ขอให้เกิดมาเป็น พระภิกษุ จนได้เกิดมาเป็น พระภิกษุ ตั้งแต่ชาติถัดมาจนถึงชาตินี้ และพระอาจารย์เหล่านี้ คนทางภาคใต้รู้จักดีเพราะเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบด้วยกันทั้งนั้น)
6. นายสิน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายไพรัช เทียมจรัส 7. นายแสน เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นางวันดี เทียมจรัส
- ทั้ง 2 คนนี้ ได้อธิษฐานขอให้ได้เกิดมาอยู่ร่วมกัน ทั้งนี้เพราะเป็นเพื่อนรัก กันมากและทั้ง 2 คนเกิดมาในโลกมนุษย์ อยู่บ้านเลขที่ 32 บ้านอัมพวา อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม

คณะพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าจากประเทศศรีลังกา ทั้ง 7 คือ

1. นายทะราชาสิงเห เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอนูราไทยกัศ คอมบิวารา อยู่โรงแรม ซูซีไฮเต็ล เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา
2. นายจัตตะคามสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายอมร ดารานายากา อยู่ไปรษณีย์อโศกวิหาร เมืองมาทาลี ประเทศศรีลังกา

3. นายหุสสานะ ปะมาทะกะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายเอสที่รักคิศศรีชอยซา อยู่ 105 อิลชะมัส พิททียา เมืองอโนโลนาโรวาประเทศศรีลังกา

4. นายอลโซ สัญญะ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดีเค จีอา บันดารา อยู่ ดับบลิว โอ 24 ปาसानากามา เมืองจัมโบยามาพิททียา ประเทศศรีลังกา

5. นายเอกะ ปรามะสิงห์ เกิดมาชาตินี้มีชื่อว่า นายดี จินิมายาทลากา อยู่ 13 มาอาทูกอคาปูจา พิททียา เมืองแคนดี ประเทศศรีลังกา

6. นายปรักกะ รัตติยา เกิดมาชาตินี้มีกรรมบางอย่างไปเป็น “นก” อยู่ในป่าเมืองอนูราธปุระ ประเทศศรีลังกา

7. นายสัทธะ อะจินตะยัง เกิดมาชาตินี้คือ นายดับบลิว เอ็ม คิตศิริชุตานกิส อยู่บ้านเลขที่ 218 รัตเทอโรสโกโฮตีการา เมืองแคนดี ประเทศศรีลังกา

หลวงปู่ทวดพูดกับไพศาล แสนไชย ต่อไปอีกว่า เขาทั้งหลายเหล่านั้นะ บางคนก็จะหมดเชื้อเกิดก่อนที่หลวงปู่จะมาเกิดอีกในภพภาคหน้า บางคนยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดต่อไปอีก จนกว่าจะขจัดขจัดเกลากิเลสให้หมดสิ้นไป

“หมู่พรหมณ์ที่ไปเกิดเมืองลังกา จะต้องได้พบกันนะ” หลวงปู่บอก

“พบกับใคร?” ผมถาม “พบกับหลานไพศาลนี่แหละ” หลวงปู่บอก

“จะพบกันได้อย่างไร เพราะอยู่กันคนละประเทศ?” ผมถาม

“เออ จะต้องได้พบกันแน่ เพราะโลกทั้ง 3 จะต้องดลบันดาล ให้พบกันใน ภายหน้านี้” หลวงปู่บอก

“ถึงพบกันแล้วคงจะไม่รู้จักกัน เพราะพูดคนละภาษา” ผมพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรเมื่อถึงเวลาแล้วเขาจะมาพบและจะพูดคุยและแนะนำตัวเอง ให้หลานไพศาลรู้จักเองเลยนะ” หลวงปู่บอก

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน” ผมพูด หลวงปู่พูดต่อไปอีกว่า

“สำหรับบุคคลต่างๆ ที่เกิดมาเป็นพระภิกษุในชาตินี้ก็จะหมดเชื้อกิเลสกันไป อย่างมากก็ไม่เกิน 5 ชาติ ส่วนชาติต่อไปของพ่อ-แม่-อุปัชฌาย์คู่สวดของหลวงปู่ ตลอด ถึงนายสำเภาอินทร์และลูกเรือ เศรษฐีปานและพรหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 ที่เกิดมาในโลก ปัจจุบัน ขอให้ทุกคนอย่าได้ทำอนันตริยกรรม (ฆ่าพ่อ แม่ พระอรหันต์ ทำร้าย พระพุทธเจ้าและทำให้สงฆ์แตกกัน) และอย่าทำอัตตวินิบาตกรรม (ฆ่าตัวตาย) แล้วให้ หมั่นทำบุญทำทานในพระพุทธศาสนา อย่าประมาทดูหมิ่น ดูแคลนใน พระรัตนตรัย แก้ว 3 ดวงแล้วจะได้เกิดในชาติต่อไป ดังนี้คือ

1. ท่านอาจารย์คลิ่ง จนทสิริ (พ่อ-นายหนูขาว) ชาติต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์วุฒิ วุฑฒิญาโณ อยู่วัดเดิม (วัดถลุงทอง) และชาติต่อไปเป็นอย่างช้าก็จะหมดเชื้อเกิด (อย่างเร็วก็ชาตินี้แหละ) หลวงปู่กล่าวย้า

2. นายสมศักดิ์ พุ่มคง (แม่ - นางจันทร์) ชาติต่อไปมีชื่อว่า นายประพัฒน์ เขมะศิริ

สำหรับพระอุปัชฌาย์และคู่สวด คือ

1. ท่านอาจารย์เรื่องวุฒินาโณ (หรือพระราชธรรมเวที วัดเสาชิงกอง) ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านอาจารย์ชอบ ปภสสโร อีก 4 ชาติดก็จะหมดเชื้อเกิด โดยชาติดสุดท้ายก่อนเข้านิพพาน มีชื่อว่า ท่านอาจารย์บุญปลั่ง เกสโร

2. ท่านอาจารย์พร้อม โกวิท (หรือพระเทพปัญญาสุวิวัตต์) ชาติดต่อไปชื่อว่า ท่านอาจารย์ทองแท้ พุทธิญาโณ อีก 5 ชาติดถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติดสุดท้ายชื่อท่านอาจารย์ สุทธิ สุทธิญาโณ

3. ท่านอาจารย์มณฑล กิตติโสภโณ (หรือพระศรีปริยัติมุนีวัดคูหาสวรรค์) ชาติดต่อไปชื่อ ท่านอาจารย์กรกฎาวโร อีก 5 ชาติดถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยชาติดสุดท้ายชื่อ ท่านอาจารย์อำนาจ สุภทโท

ส่วนเศรษฐีปาน ซึ่งเกิดมาเป็นท่านฉลองวัดชานาภิการาม ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์บุญทาป สีลเสฏโฐ

คณะเรือสำเภา จะมีการเปลี่ยนแปลงดังนี้

1. ท่านอาจารย์แดง (นายสำเภาอินทร์) วัดท่าเสา จ.ชุมพร ชาติดต่อไปมีชื่อว่า ท่านอาจารย์สิงหะ โสวตถิโก ชาติดต่อไปก็จะหมดเชื้อเกิด

2. ท่านอาจารย์หมูน วัดเขาแดงตะวันออก จ.พัทลุง

3. ท่านอาจารย์เขียว วัดตรงบน จ.นครศรีธรรมราช ทั้ง 2 องค์นี้หมดเชื้อเกิดไปแล้ว

4. ท่านอาจารย์จันทร์ วัดทุ่งเพื่อ จ.นครศรีธรรมราช ชาติดต่อไปเป็นอย่างช้า ถึงจะหมดเชื้อเกิด โดยจะมีชื่อว่า ท่านอาจารย์อมรรวาสโน

5. ท่านอาจารย์กล้าวัดศาลาบางปูชาติดต่อไปจะหมดเชื้อเกิด โดยมีชื่อในชาติด สุดท้ายนั้นว่า ท่านอาจารย์เปล่งศักดิ์ปภสสโร

6. นายไพรัช เทียมจรัส ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายมิ่งขวัญ แสงไช 7. นางวันดี เทียมจรัส ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นางอรอนงค์ แสงไช

ท่านอาจารย์ที่เป็นพระภิกษุดังกล่าวมาแล้วนั้น จะหมดเชื้อเกิดในภาย ภาคหน้าคนในโลกมนุษย์ จะรู้จักกันอย่างกว้างขวาง ส่วนคณะพราหมณ์ทูตผู้เฒ่าทั้ง 7 จากประเทศศรีลังกา ก็จะต้องเวียนว่าย ตายเกิด ตามกฎของธรรมชาติดีกดังนี้

1. นายอนูรา ไทยกัศ คอมปีวารา ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายจรวงแก้วมงคล

2. นายอมร ดารานายากา ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายโกวิท แสงพุทธคุณ

3. นายเอส ทรัก คิตศรีดีชอยซา ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายชูศักดิ์วินยานุโยค

4. นายดี เคจี อับันดารา ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายผดุงศักดิ์ แจ่มพิศ

5. นายดีจินมาจาयाทลากา ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายโสภาคย์ บุญปลูกแท้

6. นายปรักขะรัตติยา (ที่เกิดเป็นนกนั้น) ชาติดต่อไปเกิดเป็นหญิงชื่อ นางโสภา แก้ววิไล

7. นายดับบลิว เอ็ม คิตศิริ ชุตานกิส ชาติดต่อไปมีชื่อว่า นายอานุกาพ ว่องไวมหาภาค

ทั้ง 7 คนนี้ ชาติดต่อไปจะต้องมาเกิดในเมืองไทย เพราะชาติดที่เป็นพราหมณ์ ทูตนั้นอธิษฐานไว้ว่า หากบุญกุศลมีจริงก็ขอให้ได้เกิดในเมืองอยุธยาแห่งนี้เพราะชอบนิสสัยการทำบุญทำทานของผู้คน แรงแอธิษฐานทำให้

ได้เกิดในเมืองไทยบ้าง เมืองลังกาบังสลับกันไปอย่างนี้แต่ชาติต่อไปทุกคน จะต้องได้มาเกิดในเมืองไทย โดยจะได้เกิดอยู่ในเมืองอยุธยา (เมืองอยุธยา) ทั้งหมดเลย

สำหรับหลวงปู่นี้ก็เหมือนกัน ในชาติก่อนเกิดที่เมืองสยาม (เมืองไทย) แต่ชาติต่อไปต้องไปเกิดที่เมืองศรีลังกา และได้ไปรู้แจ้งเห็นธรรมจริงๆ ณ ภายใต้ ต้นไม้กาะทิง เมื่อรู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ก็จะได้เผยแพร่ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาต่อไป และจะต้องนำ “สังฆกรรม” มาเผยแพร่ที่เมืองไทยนี้อีกครั้งหนึ่ง

“เออเรื่องที่หลวงปู่จะพูดก็มีเพียงแค่นี้ละ ขอให้หลานไพศาล นำเรื่องนี้ไป บอกแก่ผู้ที่อยากรู้ ได้รู้ อยากทราบ ได้ทราบ ผู้ที่ไม่อยากรู้ ก็ไม่ต้องให้รู้ เพราะ จะทำให้เขาคิดไม่ดีต่อเรื่องนี้ ซึ่งจะเป็นบาปเป็นกรรมแก่เขาต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด”

“อย่างไรก็ดีเรื่องนี้จะถึงเวลาพูดหรือเล่าขานให้ใครต่อใครฟังได้ก็ต่อเมื่อ โลกทั้ง 3 ให้หลานไพศาลได้มีโอกาสไปเมืองลังกา และได้พบพราหมณ์ทูต เหล่านั้นเสียก่อนนะ”

“ครับ” ผมรับคำหลวงปู่

จากนั้นท่านครูบาคันธา และท่านพญาพิงคราช ก็ได้พาผม (นายไพศาล แสนไชย) ไปที่อื่น ๆ อีก ซึ่งคนอื่น ๆ เขาได้สั่งเรื่องราวมายังโลกมนุษย์เหมือนกัน ซึ่งในคืนวันที่ 5 ธันวาคม 2529 ผม (นายไพศาลแสนไชย) ได้นิมิตไปเห็นกุศลผลบุญ ของบุคคลต่างๆ ดังนี้

1. นายเป็รื่อง บุญทรัพย์ บ้านเลขที่ 1/1 บ้านตาคุน ต.เขื่องโน อ.เขื่องโน จ.อุบลราชธานี
2. นายประเสริฐ จันทวิญ บ้านเลขที่ 3843 ถ.สรงประภา ต.สีกัน เขตบางเขน กทม.
3. นายศิริชัย กาอินทร์ บ้านเลขที่ 235/1 ม.1 ต.หนองตอง อ.หางดง จ. เชียงใหม่
4. นายวิวัฒน์ บุญเจริญ บ้านเลขที่ 75/2 ม.5 ต.ต้นธง อ.เมือง จ.ลำพูน

เมื่อได้เรื่องราวมากมายพอสมควรแล้วท่านครูบาคันธา คันธาโรและ พญาพิงคราชก็ได้พาผมกลับลงมาถึงที่ไหนก็ไม่รู้แต่ได้สะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อเวลา 05.40น. ของวันที่ 6 ธันวาคม 2559 เมื่อตื่นขึ้นมา ผม (นายไพศาลแสนไชย) ก็ได้จดจำเหตุการณ์ ที่ได้นิมิตนี้ไว้เมื่อถึงเวลาตามที่กำหนดผมก็เขียนจดหมายไปบอกกับบุคคลต่างๆ ที่เขา ได้ส่งมาส่วนเรื่องหลวงปู่ทวดนั้นก็ได้เก็บเรื่องราวไว้ร่วม 3 ปีกว่าเมื่อได้เวลาเผยแพร่ แล้วก็ได้ออบให้นายวิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ บ้านทีกเรียบเรียงเพื่อออบให้เป็นธรรม บรรณาการแก่ผู้สนใจต่อไป

วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ เรียบเรียง 8 กันยายน 2532 วิ

จิตร สมบัติบริบูรณ์ (มหาเปรียญ 9 ประโยค)

แก้ไขเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ขึ้น 5 มกราคม 2535